

ὡς ἀποκλαῦσαι ἀποδύρασθαι τύχας
ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

ΙΩ. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χροί,
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρηῖσθε
πενύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' ὀδύρομαι
θεόστυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν
μορφῆς ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.

640

αἰεὶ γὰρ ὄψεις ἐννυχοὶ πωλεύμεναι
ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν
λείοισι μύθοις· ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη,
τί παρθενεύῃ δαρὸν ἐξόν σοι γάμου
τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει

645

ἄλλως τε πάντως χοί κατὰ χθονὸς
θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθ-
ιέναι (mit einem Hauptsatze),
Eum. 726 ἄλλως τε πάντως χῶτε
δεόμενος τύχοι (Temporalsatz oder
Konditionalsatz oder Participium
ist das Gewöhnliche bei ἄλλως τε
καί). — κασιγνήταις πατρός: Hes.
Theog. 337 Τηθύς δ' Ὀκεανῶ Πο-
ταμοὺς τέκε δινήεντας.

637. Vgl. Eur. frgm. 567 σχολή
μὲν οὐχί, τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
τερπνὸν τὸ λέξαι ἀποκλαύσασθαι
πάλιν.

638. μέλλοι: der Optativ bei der
bloßen Vorstellung, vgl. Soph. Ant.
666 ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χροί
κλύειν, O. R. 314 ἄνδρα δ' ὄφε-
λεῖν, ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο,
κάλλιστος πόνος, 979 εἰκῆ κράτι-
στον ζῆν ὅπως δύναίτο τις, Thuk.
I 120 ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μὲν
ἔστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν.
Krüger I § 54, 14, 4.

639. ἀξίαν τριβὴν ἔχει s. v. a.
ἀξίαν (subst.) τῆς τριβῆς ἔχει. Vgl.
Eur. Med. 1124 τί δ' ἀξιόν μοι
τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

640. Die Verse, welche, der ge-
wöhnlichen Cäsur entbehrend, in
zwei Hälften zerfallen, sind bei
Äschylos nicht häufig, am häufig-
sten (7) in den Persern. Die Härte
wird durch einen Absatz nach οὐκ

οἶδ' gemildert. — ἀπιστῆσαι: vgl.
Sept. 1030 ἔχουσ' ἀπιστον τήνδ'
ἀναρχίαν πολεῖ, Soph. Ant. 381
οὐ δὴ πον σέ γ' ἀπιστοῦσαν τοῖς
βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις, Eur.
Suppl. 389 ἦν δ' ἀπιστῶσ', οἶδε
δεύτεροι λόγοι.

642. καὶ λέγουσ' ὀδύρομαι: „die
bloße Erzählung ist mir schmerz-
lich“, vgl. 197, Soph. O. K. 364 δις
γὰρ οὐχί βούλομαι πονοῦσά τ' ἀλ-
γεῖν καὶ λέγουσ' αὐτίς πάλιν, Eur.
Hek. 519 νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ' ὄμμα πρὸς τάφῳ θ' ὅτ'
ᾤλλυτο, Verg. Aen. II 6 quis talia
fando . . temperet a lacrimis?

644. Vgl. Soph. Ai. 282 τίς γὰρ
ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
Eur. Alk. 420 οὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
προσέπτατο.

647. μέγ' εὐδαιμον: vgl. Xen.
Kyr. V 1, 28 μέγα εὐδαιμόνας γε-
νέσθαι, Suppl. 141 σεμνᾶς μέγα
ματρός, bei Homer u. Hesiod μέγ'
ἔξοχος, μέγα νήπιος, Eur. Or. 1691
ὦ μέγα σεμνή Νίκη, unten 1004.
Krüger II § 46, 6, 7.

648. ἐξόν σοι: die Enclitica bil-
det mit dem vorhergehenden Worte
gleichsam nur ein Wort, so daß
keine Härte in der langen Thesis
des fünften Fußes liegt, zumal nach
der Hephthemimeres, vgl. zu 107.

649 f. ἱμέρου βέλει, ἔρωτι (591):